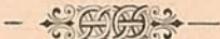

* * *

литъ ми съж твърдъ бъдни хора, затова азъ имъ давамъ половината отъ своята заплата и често пажти не си доядамъ. Когато вчера вие ме поканихте на гощавка заедно съ другите офицери, моите обядъ бъше въ джеба ми. Ако бяхъ обърналъ джеба си, прѣдъ очите на всички щъщие да падне малко черъ хлѣбъ и сюджукъ. Ето защо, азъ не обърнахъ джеба си: срамувахъ се“.

Князътъ, като изслушалъ всичко това, казалъ:

„Ти си единъ много добъръ синъ. Азъ те похвалявамъ. Да можешъ отъ сега нататъкъ да помагашъ на родителите си по-добре, всѣки денъ ще дохождашъ да ядешъ при мене и азъ ще се грижа за тебе, а ти ще давашъ цѣлата си заплата на обичните си родители“. Слѣдъ това князътъ поканилъ сѫщите офицери на една богата закуска и съобщилъ на всички че Иванъ е *невиненъ*. И да видятъ другите офицери, до колко Иванъ е спечелилъ княжеската милостъ, князътъ извадилъ кутийката и я подарилъ на Ивана.

Обичъта на кучето къмъ господаря му.

лѣдъ една битка, разказва французскиятъ императоръ *Наполеонъ*, азъ се разхождахъ по полето на сражението. Още отъ далечъ видѣхъ, че до трупа на единъ убитъ *австрийски* офицеръ лежи едно куче. Азъ се приближихъ и се вгледахъ въ кучето. То имаше много нажаленъ видъ. Прѣдните му крака стояха върху пробитите гърди на офицера. Отъ моето приближаване кучето не се помѣсти, но продължаваше да гледа мъртвия трупъ на господаря си, като че го оплакваше.